

El SURF

Unha cultura nova

↓ Esteban Nogueiro Fernández

El surf é ún dos deportes máis chama-deiros entre a mocedá y nos últimos tempos a marina estremooccidental é un punto obrigao pra os que quiran atopar búa prayas unde practicalo. Esteban Nogueiro, al que tamén ye mana eso de montar derriba das ondas, cúntanos col sou xeito de ver as cousas cómo nacéu a moda por estas terras y cómo entende él el mundo del surf.

Foto: GONNA

Todo empezou nestas terras del occidente asturiano condo os Rolling Stones nun acababan de sentirse satisfeitos. Grandes patillúas, pantalóis de pata ancha y un berro de revolución na mocedá española (sin berrar muito, por se acaso). Lo da democracia daquela era unha utopía: Franco era el que cortaba el bacalao y a prensa falada y escrita, como todo el resto, tía que pasar unha impepinable censura. De lo que tábamos ben informaos era del feixao de cousas que s'inauguraban y das distintas festas de carácter nacional, amén das corridas de toros y outras cousas oficiais.

Empezaban por aquel entonces as primeiras emisións de televisión pero a xente inda nun taba tan avezada a este medio novo y eran poucas as casas que dispoñían d'aparato. Levábase muito el ir al cine. Alí

proyectábase (por obrigación) el famoso NODO unde, despós d'inaugurar dous pantanos y ver un desfile ou algo aparecido, ofrecíansenos unha sección de deportes qu'incluía toros y fútbol anque, más que ver goles y cornadas, el minutaxe levábanlo os palcos presidenciales d'entrambos acontecementos.

A España de pandereta

Nestos anos, España nel estranxeiro era igual a *iolé!* y *torero*. Se recordamos imáxenes d'aquel tempo, quizabes nos daría algo de vergonza comprobar a idea que tían de nosotros os que vían de fora. Teño qu'amecer agora qu'inda hoi se nos sigue d'algún xeito marxinando ou considerando país de fatos, cometendo ás veces auténticas aberracións culturais.

Esto último dígolo al ver hai pouco cómo nunha enciclopedia multimedia de música, feita polos americanos, consideran qu'el instrumento máis representativo d'España son ¡¡as castañolas!! Ta todo dito.

El *deporte alternativo* —qu'así se pode calificar a todo lo que nun era lo que se mencionou antes — namás parecía reflexao nos medios de comunicación condo se fía algunha xesta memorable. Ta claro qu'os lectores han a coincidir comigo en qu'había que ter abonda afición pa practicalo pos nin había axudas, nin entrenadores, nin sitios pa elo.

Sía como fose, el deporte sempre foi algo consustancial á persona y, con máis ou menos medios,

Cai de caxón qu'este deporte que se fai nun medio natural, el mar, necesita d'este que cumpra unhas condicións mínimas de folaxe. Polo tanto, conto maiores sían as ondas y miyor rompan y fagan rolos (d'esquerda a dereta, ou al rovés) máis posibilidades hai de coyer velocidá y fer maniobras nel onda. D'ei que s'avece a practicar os días en qu'hai marexada con muitas ondas, cousa que quita, muitas veces, de qu'a flota de baxura sala a trabayar — aunque ás veces esto nun sía del todo verdá porque pode haber bus rolos na praya y por fora nun haber muito mar—.

Opiniós pa todos os gustos

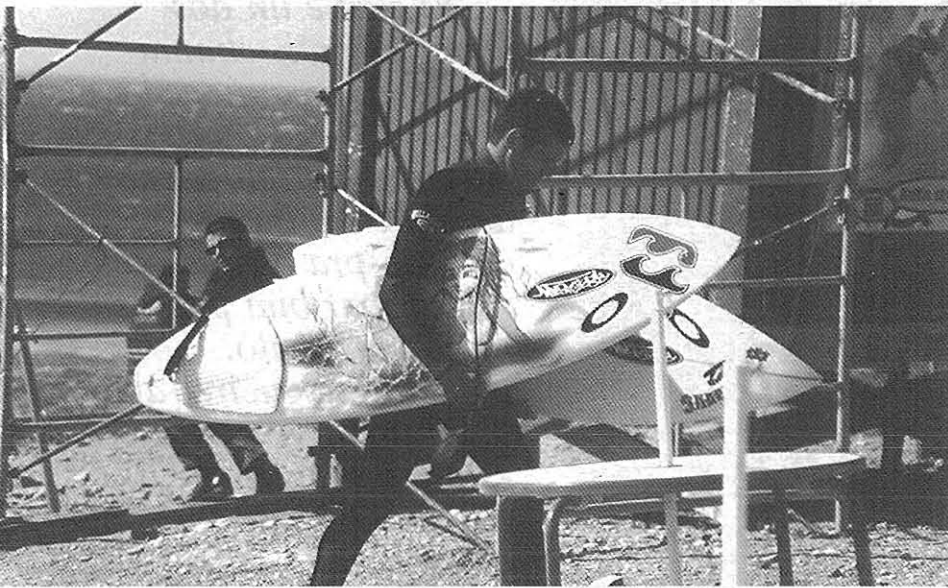
El caso é qu'axina houbo surfeiros locais y, como todo lo anovador, el empezo tuvo opiniós pa todos os gustos. “*¡¡A quién se ye ocorre, coa vaga de mar qu'hai, meterse nel auga!!*”. Éstas eran as opiniós máis sensatas; as que vían despós xa trataban a ún por tolo ou aseguraban que che faltaba un brao y algún qu'outro xa anunciaba unha desgracia: “*¡Mialma, se nun s'afoga!*”. Había quen descalificaba al deportista con un “*ten ben pouco que fer*” pero tamén había quen sabía apreciar a valentía y el esforzo soltando un efusivo (perdonen pola espresión) “*¡hai que ter coyóis!*”. Cada ún dicía unha cousa.

Lo difícil era ferse con material: nun había trabas abundas, nin traxes de neopreno, nin nada de nada, así qu'a situación impoñía ser solidario: “*Agora vou eu; dentro d'unha hora salo*”. El problema é que daquela poucos relós había submarinos ou el que lo levaba nun debía de miralo muito, así qu'al que taba esperando pa entrar nun ye quedaba máis romedio que poñerse a berrar nel Alto dos Campos: “*¡Eeeeh, que xa pasou el hora!*”, por nun dicir outra cousa que sona pior.

El surf hoi

Peró deixemos a un lao a hestoria d'este deporte en Tapia —habería muitas anécdotas que cuntar y ondas que revivir— y centrémonos no qu'hoi representa pá mocedá.

Hoi en día, afortunadamente, hai trabas de todos os precios, colores, tamaños y xeitos. Cos traxes pasa lo mesmo y el resto de complementos tamén s'encontran fácil gracias a os muitos sitios especialzaos y ás tendas de deportes que cuntan con todos estos materiales. Lóxicamente, tamén temos

Un momento del último campeonato de surf en Tapia

todos nos anos mozos practicamos algún. Se xa nos parecían especiais deportes como el balonvolea, el balonmao ou el esquí acuático, figúrense cuál iba a ser a opinión sobre el surf.

Un pouco de teoría

Dou por sentao qu'el lector xa conoce este deporte. En todo caso, y resumiadamente, diremos que consiste en moverse con y polas ondas del mar col axuda d'úa superficie flotante —con unha forma determinada y feita d'unhos materiales especiales— que ten unha ou varias quillas. Por suposto, é ésta unha definición en esencia xa qu'el surf leva incluídas unhas connotaciós especiales muito más profundas qu'iremos desvelando más adelante.

Nun sei a ciencia certa se eran os primeiros surfeiros que pareceron por Tapia pero si que foron os que fixeron que cuayase nun sector da mocedá. Nun podo menos que citalos porque souperon cautivar á xente, non sólo pol surf, senón pola súa compañía: gracias unha vez más, Peter y Robert Gulley —tanto monta, monta tanto—.

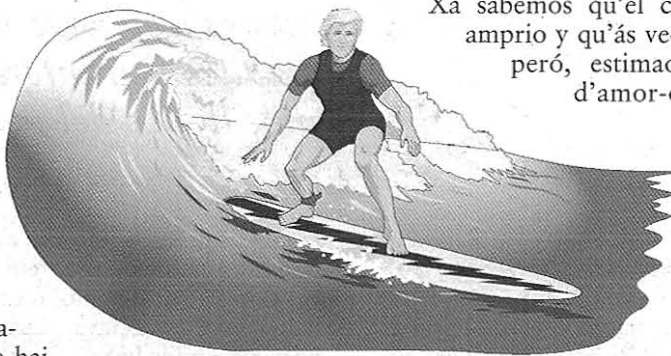
El Alto dos Campos chea de xente pra presenciar el Campionato de Surf de Tapia

búas prayas pa practicar el surf cerca da dos Campos, lo que deixa escoyer únde ir, dependendo das condicións del mar, del vento y das mareas. Pode dicirse qu'en toda a cornisa cantábrica hai infinidá de prayas y sitios bus pal surf. Nun falo de ningún porque se empezo a falar encho dúas foyas.

El surf nun é solo deixarse esbarar por derriba del auga. Envolvéndolo todo hai un *feeling*, un sentimento especial que se pode apalpar na xente que lo practica: el ansia de libertá inminente, a natureza, os viaxes, el peligro, el arte, a mocedad, a amista... Son éstos unhos valores que nun é normal que parezan xuntos nun deporte y que, nel caso del surf, van implícitos.

A moda

Peró el surf tamén ten outras cousas especiais: a música, a roupa, el pelo... Hoi ensiguída identificamos a un surfeiro, aunque hai muitos, mesmamente profesionales, que nun responden a estas señas d'identidá. Así todo, os más d'elos tein un *look*, imaxe ou parencia, característico. Por outro lao, tamen

los hai qu'apparentan peró nun lo son posto que nas tendas especializadas neste deporte cuntan xa a gran mayoría d'elas con un apartao dedicao á roupa de calle y é mui fácil vistir como un posible surfeiro.

A pesar de todo, cuase todos os que fain surf levan, d'algún xeito, algunha nota característica que fai que se distinga ou s'adivie a súa relación con este mundo.

Unha cultura nova

Peró, ¿por qué falamos d'unha cultura nova? Xa sabemos qu'el concepto de cultura é mui amprio y qu'ás veces úsase un pouco á lixeira peró, estimaos lectores, el sentimento d'amor-odio col mar, a simbiosis coa natureza, el

desafío d'unha onda (nunca hai dúas iguales), a música que s'escuita (hai grupos que todos os compoñentes fain surf), el xeito de vistir y de pensar, fain qu'os que siguen, aman y practican este deporte-sentimento teñan unhos rasgos comúis y compartan ideas y maneras. Por todo elo, é ésta unha *nova cultura*, un *xeito de vivir*.

